

30 Αυγούστου 2014

Περί του πνευματικού Ιλαρίωνος του Ίβηρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)





Ο σεβάσμιος ούτος άνθρωπος και της μοναχικής πολιτείας άκρος τηρητής, κατά την σωζομένην παράδοσιν, κατήγετο εκ της Γεωργίας του Καυκάσου, οπόθεν νεώτατος ελθών εμόνασε το πρώτον εν τω παρά την Μονήν των Ιβήρων Γεωργιανώ Κελλίω του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, μη ευρίσκων όμως εν αυτώ την ποθητήν του ησυχίαν, ελθών έλαβε παρά της ιεράς ημών Μονής του αγίου Διονυσίου το «Κάθισμα του αγίου Ιακώβου του αδελφοθέου» εις απόστασιν ημισείας ώρας απ' αυτής ευρισκομένου, εις τόπον πάντη ακοινώνητον, ερημικόν και ησύχιον.

Εἰς τὸ ησυχαστήριον τοῦτο ὁ μακάριος Ἰλαρίων παρέμεινε μόνος ἐπὶ δεκαετίαν, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγωνιζόμενος καὶ τῇ ἐλεημοσύνῃ τῆς Μονῆς καὶ εἰ τινοῦ ἄλλου ἀρκούμενος πρὸς ζωοτροφίαν. Μετὰ ταῦτα εὐλογία τῆς Μονῆς προσέλαβεν ὡς ὑποτακτικόν τὸν μετέπειτα διάσημον πνευματικόν παπὰ Σάββαν, ὁπότε καὶ ἐκμαθὼν τελειότερον τὴν ἐλληνικὴν καὶ προχειρισθεὶς αὐτὸς πρῶτος εἰς ἱερομόναχον καὶ μετ' ὀλίγον καὶ τῆς συνοδείας του, ἐλειτούργουν ἐναλλάξ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τοῦ ἐνὸς χρέη ψάλτου καὶ ἀναγνώστου ἐκτελούντος. Κατήρχοντο δὲ εἰς τὴν Μονὴν μόνον κατὰ τὰς ἀγρυπνίας τῶν μεγάλων εορτῶν, καὶ ἐνεθυμούντο οἱ ἕως ἐσχάτως ἐπιζήσαντες πατέρες τῆς Μονῆς, τὸν πολὺν πνευματικόν ἱστάμενον ἐν τοῖς «γεροντικοῖς» στασιδίοις, καθ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν ὀρθίον, μηδέ κατὰ τὴν διακοπὴν ἀποχωροῦντα τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐν τῷ νάρθηκι προσκαρτεροῦντα ἕως οὗ ἡ λειτουργία ἀρξήται.

Τοσούτον εἰς μέτρον ἀρετῆς ἤλασεν (προχώρησε, ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω) ὁ αοίδιμος, ὥστε καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἠξιώθη, τῆς φήμης δὲ ταύτης καὶ μέχρι Ρωσσίας ἐξαχθείσης. Ὅτε τὰ πράγματα ἔβαινον πρὸς πόλεμον, τὸν «Κριμαϊκόν» ὀνομασθέντα, περὶ τὸ 1859, ὁ Τσάρος ἡ το ἐπιτελεῖον τοῦ ἀπέστειλαν ἐπὶ τούτῳ ἀνθρώπους τῶν με ἐιδικόν πλοῖον (ἱστιοφόρον) νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀββᾶ Ἰλαρίωνα περὶ τῆς ἐκβάσεως ἐνὸς τοιούτου πολέμου πρὸς πάσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Τουρκίαν. Τοῦ δὲ ἀποποιουμένου καὶ αὐτῶν ἐπιμενόντων, παρέμεινε τὸ πλοῖον ἐπὶ τριήμερον ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τέλει ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀπήλθον.

Ὡς δὲ ἐγνώσθη παρὰ τρίτων, καὶ ἐκ τῶν υστέρων, ἡ πρόρρησις τοῦ οσίου Γέροντος ἐπαλήθευσε καθ' ὅλα, καθότι εἶχε προείπῃ ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον «ἡ Ρωσσία θὰ ταλαιπωρηθῇ, θὰ νικηθῇ ἐν τέλει, ἀλλὰ δὲν θὰ χάσῃ ἐδαφικῶς», ὡς καὶ ἐγένετο.

Διηγῆσατο ἡμῖν σχετικῶς ὁ ἐν μακαριστοῖς ἤδη Γέρων Ἰάκωβος ὅτι «δόκιμος εἰσέτι ὢν καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἔχων ἐν τῇ Μονῇ, ἀνήλθον δι' ἄλλην ἐργασίαν, ἀποσταλὴς, εἰς τὸν ὑδροπρίονα τοῦ δάσους μικρὸν τοῦ «ἀγίου Ἰακώβου» ἀπέχοντα. Περιεργεῖα καὶ πόθῳ κεντρισθεὶς εἰς γνωριμίαν τῶν οἰκητόρων του, πνευματικοῦ Ἰλαρίωνος καὶ ἱερομονάχου Σάββα, αὐτοβούλως μετέβην εἰς συνάντησίν των, ἵνα καὶ τὴν εὐλογίαν των λάβω, διὰ τὴν καλογηρικὴν μου ζωὴν».

«Κατὰ σύμπτωσιν ὁ Γέρων πνευματικὸς ἐκάθητο ἔξω τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου καὶ ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι μου ἀμέσως ἐφώνησεν, «ορίστε, τέκνον μου Ἰωάννη», ἐμοῦ ἐξαπορουμένου πόθεν τὸ ὄνομά μου ἔμαθε, καὶ ἐν ταυτῷ ἐξηγούντος ὅτι ἴσως ἐκ τῶν πατέρων τις ἀνελθὼν ἀνήγγειλεν αὐτῷ τοῦτο. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γέρων συμβουλεύων καὶ εὐχόμενός μοι ἵνα κάμω ὑπομονὴν καὶ ὑπακοήν, μοι προέτρεψε καὶ νὰ μὴ στενοχωροῦμαι διὰ τὸν τῇ προηγουμένη ἀναχωρήσαντα ἐκ τῆς Μονῆς

αυτάδελφον Γεώργιον, διότι αυτός εκκοινοβίασε σήμερον εις του Ξενοφώντος και θα είναι εκεί καλά, ο και έμαθον δια γράμματός του μετ' ολίγας ημέρας, ότι ακριβώς την ημέραν εκείνην προσελήφθη ως δόκιμος».

«Μετά ταύτα με εισήγαγεν εις τον ναΐσκον του αγίου Ιακώβου και μοι προέτρεψε να βάλω τρεις μετανοίας και ασπασθώ την αγίαν εικόνα του, όταν δε εποίησα τούτο και ανηγέρθην, μετά πατρικής οικειότητος θέσας την χείρα επί του ώμου μου μοι είπε• «να αγαπάς και να ευλαβήσαι τον συνώνυμόν σου αυτόν Απόστολον, θα είναι ο καλλίτερος προστάτης σου».

Εμού δε νομίσαντος ότι έκαμε λάθος περί το όνομα και αντειπόντος «δεν λέγομαι Ιάκωβος, πάτερ, Ιωάννης ονομάζομαι», «θα γίνης και Ιάκωβος», απεκρίθη, «και μόνον συ να γνωρίζης έως ότου γίνης καλόγηρος όσα ήκουσες σήμερον από ένα μωρόν γέροντα». Και όντως και τούτο επηλήθευσεν, αλλ' ο άγιος πνευματικός δεν ευρίσκετο πλέον εν τη ζωή όταν έγινε μοναχός, και δεν διέτρεχε τον κίνδυνο της φιλοδοξίας, προΐδων και εν τούτω τον θάνατόν του».

Ήτο το είδος κάλλιστος, ως όλοι οι συμπατριώται του Ίβηρες, υψηλός και μακρόθριξ, εν γήρει δε λευκοπόλιος, γλυκύς τους τε τρόπους και την ομιλίαν, το ξενίζον εν αυτή μέχρι τέλους διαφαινομένου. Προσηνής εις πάντας, δεν έκρυπτε την προτίμησίν του προς παν το ελληνικόν, εφ' ω και προυτίμα την μετά των Ελλήνων αναστροφήν και συμβίωσιν και την εν αυτή τη γλώσση προσευχήν, ανάγνωσιν και λειτουργίαν.

Οι Ρώσσοι τον ηυλαβούντο υπερβαλλόντως και τον προσεκάλουν συχνά ως ρωσσομαθή δι' εξομολόγησιν εις την Μονήν• όθεν μεταβάς εκείσε δια τον σκοπόν αυτόν την Τεσσαρακοστήν του σωτηρίου έτους 1864 εκοιμήθη εν Κυρίω την 14ην Φεβρουαρίου, ως αναγράφεται εν τω μοναχολογίω της Μονής μας.

Προαισθόμενος τον θάνατόν του αφήκεν εντολήν τω υποτακτικώ του πνευματικώ παπά Σάββα, ευρισκομένω και αυτώ τότε εις την Μονήν του Ρωσσικού, όπως το λείψανόν του μη ταφή εκείσε, διότι οι Ρώσσοι θα τω απένειμον τιμάς και ίσως μετέπειτα και αγιότητα, αλλά να το μεταφέρει εις το άνωθεν της Μονής των Ιβήρων Γεωργιανόν Κελλίον του «Θεολόγου» όπου η πρώτη του μετάνοια, και μετά τριετίαν ανακομίση τα οστά του εις το κοιμητήριον της Μονής του αγίου Διονυσίου, όπερ και εξετέλεσεν ο ρηθείς πνευματικός, της Ιεράς Μονής του Ρωσσικού μετά πολλών τιμών συνοδευσάντων το τίμιον λείψανον μέχρι της τελευταίας του κατοικίας.

Ωσαύτως και την ανακομιδήν ποιησάμενος ο παπά Σάββας μετέφερε τα οστά εις την Μονήν μας, τη θερμή δε παρακλήσει του προς τον Καθηγούμενον και τους

πατέρας, επετράπη αυτώ δι' ευλογίας και έλαβε την κάραν του μακαρίου Γέροντός του εις την εν Κατουνακίοις Καλύβην του της του «Κυρίου Αναστάσεως» όπου μετώκησε μετά την κοίμησιν του Γέροντός του.

Ο δε πανάγαθος Θεός ο δοξάζων τους πιστός αυτώ λατρεύσαντας έργω και λόγω δια βίου παντός, ηυδόκησε και επεφαίνετο καθ' εκάστην Παρασκευήν, επί τριετίαν όλην, φως ουράνιον επί της Καλύβης ταύτης (αλλού ο μακαριστός συγγραφέας έγγραφε πιο συγκεκριμένα ότι το φως φαινόταν «κατερχόμενον επί του τάφου» του παπά Σάββα (Οδηγός πνευματικού και εξομολογουμένου), το οποίον έβλεπον εκ της απέναντι Σκήτεως της αγίας Άννης πολλοί των οσίων πατέρων, και τούτο (κατ' εξήγησιν των αγίων πνευματικών) επειδή ο αείμνηστος καθ' όλον τον μοναχικόν του βίον τας Παρασκευάς ενήστευεν απολύτως μήτε ύδατος γευόμενος εν αυταίς.

ΠΗΓΗ : ΑΡΧΙΜ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ (+), ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ, εκδ. «ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ», ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1994, σ. 65 κ.ε.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr